

Durf te dromen!

Als klein meisje had ik een zéér bescheiden **droom**. Ik wilde de Olympische Spelen organiseren in Nederland. Deze kinderwens heb ik tijdens mijn studie Bedrijfskunde aan de Erasmus Universiteit in Rotterdam vertaald naar de wat realistischere ambitie om Marketing Manager te worden bij een groot sportmerk. Dat is gelukt, eerst nationaal en later internationaal.

Ik bouwde in korte tijd een bloeiende carrière op. Op mijn 30e werkte ik als Business Development Manager op het Europese hoofdkantoor van een grote optieketen. Ik reisde door heel Europa en bestierde miljoenenprojecten.

Tot die ene dag in de zomer van 2000. Toen veranderde mijn leven van het ene op het andere moment. Ik werd als passagier in een auto aangereden door een trein. Het was een wonder dat ik het überhaupt overleefde. In eerste instantie - naar het leek - ook nog zonder ernstige gevolgen.

Maar schijn bedroog. In de jaren die volgden ondernam ik diverse goeddoordachte re-integratie-pogingen, maar liep steeds vast. Het resulteerde in 2007 in een zware burn-out.

Toen is na heel veel onderzoek alsnog de diagnose hersenletsel gesteld. Een periode van intensief revalideren volgde. Tijdens die revalidatie ontstond een nieuwe **droom**: ik wilde iets zinvols doen met mijn ervaringen van de afgelopen jaren en ik wilde er anderen mee helpen.

Het hielp me in die tijd om elke dag **lichtpuntjes** op te schrijven. Het dwong me na te denken over de simpele, kleine dingen, die het leven leuk en de moeite waard maken. Ik werd me bewust van wat écht belangrijk is.

In de zomer van 2009 kwam ik er weer een beetje bovenop. En juist op dat moment sloeg het noodlot opnieuw toe. Op 19 augustus overleed mijn man Pierre aan de gevolgen van een afschuwelijk auto-ongeluk.

Na zijn dood ontstond noodgedwongen een hele praktische **droom**. Ik moest en wilde voor mezelf zorgen. Ik ben er trots op en vind het een **lichtpunt** dat dat gelukt is.

Ik doe zelf boodschappen, kook zelf, verzorg zelf mijn administratie, regel zelf het schoonmaken en het onderhoud van mijn eengezinswoning en maak zelf mijn dag- en weekplanningen. Dit alles op basis van vaste structuren en systemen, die ik grotendeels zelf heb bedacht.

Bij het ontwikkelen van deze geoliede zelfzorgmachine heb ik in grote mate gebruik gemaakt van mijn bedrijfskundige kennis en achtergrond in het bedrijfsleven. De technieken die ik toepaste om mijn werk efficiënt en effectief te doen, vormen ook nu mijn gereedschap. Ik benut mijn intellectuele capaciteiten om mijn eigen omstandigheden te optimaliseren en om mezelf te managen. En dat heeft een zeer positieve invloed op mijn gevoel voor eigenwaarde en onafhankelijkheid.

Ruim een jaar na de dood van Pierre besloot ik om weer **lichtpuntjes** te gaan noteren. Extra focussen op de kleine, positieve dingen hielp me om de rouwpijn te doorleven en de confrontatie met alle emoties aan te gaan. Het gaf me houvast en ik putte er kracht uit. Hoe zwart het leven ook lijkt, er zijn altijd **lichtpuntjes**. Dat werd mijn motto.

Ik ben deze **lichtpuntjes** gaan uitwerken in autobiografische verhalen, die ik publiceer op mijn inmiddels goed bezochte website. Ik beleef veel plezier aan het schrijven ervan en aan de prachtige reacties, die ik krijg.

Mensen vinden herkenning, een hart onder de riem en inspiratie. Dat geeft enorm veel voldoening en motiveert me om door te gaan. Ook al omdat ik zo, door het delen van mijn ervaringen, toch een nuttige bijdrage aan de maatschappij kan leveren. Mijn **revalidatiedroom** is uitgekomen!

Dus niets is meer onmogelijk. Dat leerde ik ook al van mijn reis naar de Olympische Spelen de afgelopen zomer. Dat leek een onbereikbare **droom** maar dat was het niet. Met een gedegen voorbereiding, een goede planning ter plaatse, veel hulp en wat extra medicatie heb ik de week van mijn leven gehad. Het heeft me bovendien de kracht en het vertrouwen gegeven om verder te durven dromen en dát is misschien wel het grootste **lichtpunt**.